

БЕЛАРУСКИ ШЛЯХ

Адрес редакцыі і адміністрацыі:
Серпухоўская вул. д. № 12

Рэдакцыя адчынена ад 1 да 2 гадз.
пасля поўдня.
Адміністрацыя — зрана ад 10 да 2 гадз.
У вечары ад 5 да 7 гадз.
Рэдакцыя паклае за сабой грамадзянскія па-
спраўляць перадаць рукапісы і ко-
респандэнцыі.

Цана
асобн. нум. 15 к.

Надпіска: з дастаўкай да хату у Мін-
ску на 1 месяц 3 рублі.

Цана абслуху:
за верш матыту на 1-й страі. 1 ру-
на апошні — 50 кап.

Штодзенная грамадзка-палітычная газэта.

№ 13.

Менск. Пянідзелак 8 красавіка 1918 г.

Год 1

Менск 8/IV.

Гасударство-дыліжанс.

Ангельскі вучоны Лоуэль прадстаўляе сабе гасударство так: на дарозе едзе вялізны дыліжанс, побач фурмана, трымаючага лейны, сядзяць некалькі людзей (партыі), яны спрэчаюцца і сваруцца паміж сабой і крычаць фурману: «куды едзеш! бярыся лявей! а цяпер — у права! гані скараці! памалі!» Фурман (правіцель-ство) адным вухам слухае, але ўсе сілы збірае, каб ні выпусціць лейнаў з сваіх рук. На запятак дыліжансу сядзіць нара старых джэльтменаў і ў падзорную трубку аглядаюць праеханую дарогу. У сярэдзіне паглытае зачыненага дыліжансу, сядзяць пасажыры (народ), яны чуюць тоўкі лязг галк, калёсаў і слаба разумеюць, куды іх вязуць, і аб чым там спрэчаюцца фурманы.

У часі рэвалюцый бываюць усёлякія палажэнні. Дыліжанс перамяшчаецца: робіцца з вокнамі, святлы, старых кансерватароў саўсім высажываюць, пасажыры слухаюць спрэчкі фурманаў, сядзяць іх аднаго за другім. Бывае, што кіруюць адразу тры-чатыры ва-жоры: дыліжанс та ляціць, як ведар, та з маху загарае на ўсе чатыры колы, кожны фурман працуе па сваёй праграме, каб давесці людзей да райскай страны, дзе без ка-лючак ружы красуюць і людзі шчасліва жывуць.

Можа быць, што коціцца часамі дыліжанс без пасажыроў, выварнуўшы іх на бок, у канаву. Пасажыры ідуць са-мапасам, ніведаючы куды, а фурманы ляскаюць з біча, аж разо грывіць па лясх і бало-тах, імчаць пусты воз, толькі пил курцы!

Альбо німа ў фурману дыліжансу, а «пракаціць» публі-ку трэба, дык робяць дылі-жанс с паперы ён на ўсе прыдатны, — толькі ні да язды.

Але ўсе і ў нас прыдзе па-трохі да парадку. Грамадзян-скае развіццё мае свае законы, іх ніякім канём ні аб'едзіш.

Само нацыянальнае жыццё фармуецца з хаоса разрухі ваеннай, эканамічнай, палітыч-най, выкрышталіцца ў ясную форму. Формы гэтай іпчэ ні чый розум ні згадае.

Дакуль-жа?

Мінае другі месяц з таго часу, як і апошні з магіка-наў расійскага Урадовага цен-тралізму большавіцкіх сатраны уцяклі з Мінску. Чорнай на заўсёды астаецца паміць аб іх у нашым народзе, які быў здавалася ўжо так блізка ад бажанай сабе мэты — ніза-лежнасці. З іх уцекам кан-чаўся круг тых цяжкіх разча-раванняў, якія прышлось вы-несці народу за часоў цар-скага а потым рэвалюцыйнага панавання вялікарусуў у на-шым краі. Шмат цяжкіх на-цыянальных уразаў, працмунішчырасці і вераломства на-ват з боку так званых дэма-кратуў і сацыялістаў расійскіх уключаў у сабе гэты сконча-ны круг. Але здавалася што гэта ўжо скончана і на заўсё-ды. Началося жыццё пры по-вых варунках. Калі і зноў з'я-віліся расчаравання, гэта ме-ней баліць нам, бо імат якія з іх можна сабе лёгка растлу-мачыць.

Але ёсць такія справы ў нашым новым жыцці якіх ні-як нельга растлумачыць. Хто мог бы заверач, што пры такіх варунках, як цяпер у нас, магчыма пляновая і оф-фіцыяльная русіфікацыя бе-ларусоў? І што гэтым займа-юцца наезджыя расейцы, якія стараюцца сумысле затрыма-на самі на Беларусі і іных сабе надобных затрымліваюць у нас, каб змагацца з нашым культурным адраджэннем? Хто можа паверыць, што ўсімі справамі прасвятнімі ў сэрцы Беларусі — Міншчыне заведу-юць адны толькі расейцы, што нават нісвядомых беларусоў — беларусоў с прозвішча сярод іх німа ніводнаго? Хто воз-мецца гэтае з'явішча растлу-мачыць?

Ёсць ішчэ і дробныя ці-паразумення. Аказуецца, што

гэтыя «прасвятнікі» беларус-каго народу належыць да пар-тыі с.-р., якая гэтак хваліцца сваёю «федэрацыяй». Добрая б то было федэрацыя, ніхай ле на сухія ласы. І яшчэ ці-кава, што нікаторыя с «пра-святнікаў» гагэтуль яшчэ лі-чуцца сябрамі Рады Рэспублі-кі, нават былі і народнымі сакрэтарамі. Праўда яны пред-стаўлялі вялікарусоў толькі, а ні каго ішлага, але хібаж прызнавалі ну-ну хоць права на самаадзначэнне тое, ці што, якое гэтак запанаміла расей-ская дэмакратыя. І няўжож пры гэтым яны справу пра-святны, якая па іхнай жа пра-грамі належыць аўтономным нацыянальным органам, асьме-ліліся ўзяць у свае рукі, а саміх беларусоў усіх атхіліць ат гэтай важнейшай із напы-янальнай справы?

Гэта так Беларусы як бы-лі так і астаюцца грунтам на якім узрасце вялікаруская культаура. Свядомыя беларусы атсунуць ад справы прасвятны. Ніхай жыве Вялікарусія! Але хай памятаюць нашыя пра-святнікі, што ёсць справы, калі па словам старых кнігаў — камні воза і грунт тра-сецца і раздзеліцца зямля на часткі.

Будзе тое і тут. Над на-родам без концы здыкавання нельга. Ён зразумеа дабрату сваіх апекуноў і заплаціць ім шчыраю надзякою.

А. Б.

Агульныя весткі.

— Павэдлуг швейцарскіх га-зэтаў у Альзасе узмацніліся баі. Французскія салдаты, быўшыя ў адпуску, у гранічных с Швейцарыяй дэпартамантах: у Жэнэве закліканы да нібаўнаго звароту у свае часці.

У канале Ля-Манш аткрыты вялікія мінаваныя паля. Фран-цузскія порты Гавр і Шэарбург прырыхтаваны для прыняцця ангельскіх транспартаў.

Парыжская прэфактура, хо-чучы вывесці меру нямецкіх гранатаў якія нападаюць у Парыж, выдала прыказ каб

жыхары знісілі у прэфактуру ўсе знойдзеныя кавалкі гра-натаў.

Пачынаючы с пачатку прош-лага тыдня пад Кале што-дзённое летаюць нямецкія сама-латы. На горад і яго ваколі-цы скінута шмат бомбаў. Дзя-куючы мароблемым сховам ахвар людзмі ні было. Ня-мецкія самалеты далетаюць да гораду ні ўважаючы на энэр-гічную абарону проці іх.

— На весткам ад 3 г. м. знісіны паміж Англіяй і Фран-цыяй па электрычнаму кабэлю тымчасова перэрваны. Тэле-грамы перавозыцца пачтовымі паракходамі.

— Французская палата ад-наголасна прыняла бюджэт. Міністр фінансаў Клетц па-вінішаву палату с першым без-дэфіцытным ваенным бюджэтам.

— Амерыканскае войско вы-слано на фронт Монжидіар. Вашынгтонскі урад апавешчае што ў бітвы будучы пасунуць да 100.000 амер. салдатаў.

— «Journal des Debats» кажа, што нямецкія арміі ста-яць цяпер шмат бліжэй да Амьену, чым у 1914 годзе. Гэта вялікі выйграш нямецкаго глаўнаго камандавання, кат-орae можа прыгражаць цяпер вялікай артыры злучаючай Па-рыж — Амьен.

— Аўстрыйская камісія у Кіеві зрабіла умову аб звароце патонных з Украінай. Такая-ж умова будзья зраблена і з Вя-лікарусіяй.

— 28 сакавіка турэцкая палата дэпутатаў аднаголасна прыняла мірныя трактаты з Расіей і Украінай.

— У звязку с паведамлен-нем Бальфура у ангельскім парламэнці, што ангельскі урад ні якім чынам ні можа забез-печыць Ірляндзіі нінадлегасці-ці, з Ірляндскаго конвэнту выступіла значная часць дэ-путатаў.

— Льюйд-Джордж нібыто сказаў дэлегацыі конвэнту, ка-торая намагалася схіліць яго да прызнання за Ірляндзіяй права на самаадзначэнне, што Ірляндзія навінна шукаць свайго шчасця у сувязку з Англіяй. Ніякі ангельскі урад ні дапус-ціць найменшай змены межд

Англіі праз якога нібудзь гату-ку Ірляндскую самаістнась.

— Выканаўчы камітэт ан-гельскай сацыялістычнай ра-ботнічай партыі, маючы на у-вазе сітуацыю на ўсходным фронце, паставіў ні якіхмі часова сваёй прапаганда у справе мэтаў наймі.

Одгук войны.

Чаго плачаш маладзіца,
Чаму дробны слезы льеш.
Чаго нудзіш? Аткажы мне,
Чаму песьняў ні пяеш?
Помню я, бывало, зрана
У поле выйдзіш жыта жаць.
Запяхеш, як птушка ў гай.
Проста любе пастаяць
Альбо раніцай да ўсходу
Па вяду к крыніцы ёдзем.
Ведар с косамі гуляе.
А ты зноў сабе пяеш
Так ад ўсходу да заходу
Чуў я голас мілы твой.
А цяпер, — чаму ты змоўкла?
Хто змуніў душы спайой?
Дзе падзеўся голас званкі?
Дзе схавалася кася?
Скуль ўзялася на пакоках
Крыніцкая сьляза?

Нівадомы.

Весткі з Расіі.

— Рада народных каміса-раў паставіла вярнуць г. Петраграду яго даўнейшую назву — Пянербург.

— Панцырны крэйсэр «Ах-мірал Макароў» пабудаваны у 1906 годзе затапіўся пры ўходзе у Рэвель, паткнуўшыся на міну.

— На канфэрэнцыі у Ма-скеве, кадэты і ўсе сацыялі-стычныя партыі, апрача боль-шэвікоў, прынялі рэзалюцыю з дамаганнем ад хаўрусынікаў помачы у справах арганізацыі і абароны Расіі, без парушэн-ня яе суверэнасьці.

— Паслы дэержаваў коалі-цыі разам з трыма пасламі скандынаўскіх дэержаваў на спецыяльнай нарадзе у Пе-тербургу ўхвалілі сумесняе выступленне з патрэбаваннем ад савецкаго ураду станоўчых гаравтыяў нібэзпечнасьці жы-ця і мення жывучых у Расіі асобаў чужога надданства.

— Каля Нікольска—Уссу-
рыйскаго шмат ахвіцераў за
апошні час пераходзіць у ка-
закі. У ваколіцы села Болонкі
і ст. Уссуры Уссуры ж. д. быў-
шыя ахвіцеры закладаюць но-
выя пасялення на камуналь-
ных варуках. Жыхары—толькі
людзі інтылігентныя. Апрача
ахвіцераў селянства інжэнеры,
дактары, тэхнікі, аграномы і
г. інш.

Весткі с краю.

Бабруйс.

У Бабруйску начальнік цы-
вільнага ўраду польскаго кор-
пусу выдаў у польскай, бела-
рускі і рускай мовах прыказ,
касуючы ўсе «дэкрэты» аб
скасаванні прыватнай улас-
насці. У працягу 10 дзён му-
сіць быць зьвернута ўласні-
кам усе ніпраўна забранае
дабро. Усе сельскія работнікі
павінны зараз-жа вярнуцца да
працы і прыступіць да сеубы.
Уся амуніцыя расійскаго
войска, гранаты, набоі, стрэль-
бы, вазы, коні, павінны быць
зданымі валастным і месцо-
вым установам ні пазней 1 кра-
савіка.

„Памятаючы старопапскі
дэвіз: роўнасць усіх перад
правам, без рожніцы веры і
народнасці, станюна пры-
казую ўтрымацца перад уся-
кай помстай над абыватэль-
ствам. Усе што дагэтуль рабі-
лася і выклікала разстройства
дзяржаўнага ладу і анар-
хію у краі апіралася на ніз-
кім развіцці селянства. Інты-
лігентнейшыя станы у весках
мусіць лічыць павінасьцю за-
раз-жа начаць арганізацыю
звязкаў сельскіх работнікаў,
пробных палеу, ахронак і шко-
лау. Заклікаю усіх да спаўнен-
ня грамадзянскага абавязку
і перасцерагаю, што усякія
пробы збройнага аптору, і
наагул нідбаласць да прыка-
заў цывільнага ўраду будуць
суро́ва курацца, аж да выро-
ку сьмерці“.

Вільня.

У Вільні у скутку вайны,
развіліся так званая „рэпа-
рацыйная“ прамысловасць. Аб
гэтым сведчаць такія абвест-
кі у газэтах:

„Падраныя панчо́хі шкар-
пэ́ткі перарабляю на нова“...

Найгорш абношэныя начныя
і дзенныя кашулі, перарабляю
на элегантныя дзянныя“...

Перарабляю рукавічкі з муж-
скіх на дамскія, з вялікіх на
меньшыя, з доўгіх раблю дзве
пары“...

З сурдутаў, жакетаў, фрак-
аў, рускіх мундэраў раблю га-
маркі, камбіную ўсякія пера-
робкі, спецыяльна лічу“...
(Dz. Wil.)

З гэтага відаць як абнасі-
ліся Вільняны.

Беларускі тэатр.

У пятніцу 5 красавіка у «Бе-
ларускай Хаці» (Конскі пляц)
«Першым Беларускам Тавары-
ствам Драмы і Камедыі» была
пастаўлена камедыя Крапіў-
ніцкага «Пашыліся у дурні».

Збор быў нівялічкі; мусі ва-
колліна публіка ўжо занадта
змучылася спектаклямі у «Бе-
ларуск. Хаце», што ідуць на
працягу цэлага тыдня кожны
дзень. Хаця нельга сказаць

каб ні было ўжо пільнай па-
трэбы асьвежыць рэпэртаўр
«Драмы і Камедыі». Аб гэтым
вельмі рупіцца рэжысэр Ф.
Ждановіч, але ж грашавыя
прычыны і нідастатак, праз
гэта, дэкарацыю, а так сама
і свабоднага часу, ні дае по-
куль што нарыхтаваць справу
нашаго тэатру як найлепей.
Камедыя «Пашыліся у дурні»
зрабіла на публіку вельмі пе-
чнае уражэнне. Асабліва здат-
на скарыстава сваю ролю сам
рэжысэр Ф. Ждановіч (Нічы-
пар). Перад публікаю прайшоў
жывы абраз заблудзішаго
пьянюшкі, што дзэубе адно і
тое самае аб «дзвех чарках»,
якія выпіты с кумам Пятром.
С самага пачатку свае зьявы
на сцэні аж да канца «Нічы-
пар» трымаў самую напру-
жанную увагу публікі, якая
доўга выклікала Ждановіча
ка ў апошні раз зачынілася
заслона.

Добра веу сваю ролю Кры-
ніца (Драўко), які падае вель-
кую надзею, умацоўваючы с
кажным разам сваю здоль-
насьць у адпаведальных і сурь-
езных ролях.

Так сама расьце спрытнасьць
Андрэева, маладога зусім хлап-
ца—артысты. Сваю ролю (Ан-
тон—парабак) ён выканаў як
мае быць.

Янку Беларуса замяняў
Жакоўскі у ролі Куксы, а са-
мого Жакоўскаго у яго звы-
чайнай ролі «Пісара» замя-
няў Міцкевіч. Абодва справі-
ліся дось гладка.

Нізгорш так сама правееу
У. Фальскі свайго «Васіля».

Жаночыя ролі ні маюць у
сабе даволі вагі, каб у іх мо-
жна было выказаць артыст-
кам тую ці іншую сваю здат-
насьць.

Ролі іх больш маучлівыя і
паказальныя, у такім разе, сваю
ігру німа магчымасці. Ганулю
іграла В. Тарасік, Грыпіну—
Пралеска.

У суботу 6 красавіка «Пер-
шае Таварыство Драмы і Ка-
медыі» паставіло у «Беларускай
Хаце» «Сягонняшнія й даўней-
шыя» драму К. Буйло у 3 ак-
тах і камедыю «Модны Шлях-
чок» замест абвешчанай у
афішках камедыі «Галубка», «Ха-
роба у добрым здароўі».

Драму «Сягонняшнія й даў-
нейшыя» артысты йгралі с
вялікім пад'ёмам і яна зрабіла
на публіку моцнае уражэнне
ні гледзючы на тое, што у
залі было два зусім п'яных ня-
мец. Фальдфэбэлі, псаваўшых
гэтае уражэнне сваімі танцамі
каля аркестру у часе антрак-
таў і нават ні стыдаўшыхся
падаваць з мейсца рэплікі на
сцэну у часе самае ігры. Та-
кі цікавы выпадак гэтаго веч-
ра адцягваў шмат увагі публі-
кі. Хацелася б пажадаць каб
гэта прыкраса нашаго мала-
дога тэатру была першым
і апошнім здарэннем.

Ф. Ждановіч (Раман) быў
звычайна пекным.

Пралеска (Гануля) была доб-
раю дзеля яго парай; яна вела
сваю ролю, як ніколі адважна
і спрытна, асабліва у другім
акце на рантце з Раманом у
адзежы простаі селянскай
дзячынны. Дось гладка йграла
і у апошнім акце у адзежы
сестры міласэрдыя.

Крыніца, Янка Беларус і
Пятровіч выразна паказалі ты-
пы старасьвецкай шляхты: Гас-
падара (бацька Рамана), Сау-
ковіча і Панкратоўскаго.

«Моднаго Шляхцюка» (Пран-
цішка) йграў Янка Беларус,
як і трэ было чэкаць пекна.

Жакоўскі нізгорш йграў сва-
та Пранцішка—Якуба.

Ф. Ждановіч у ролі Яна—
жывы абраз старога, аудава-
лага гаспадара бацькі Ганны.
В. Тарасік удалася роля Ган-
ны як мае быць.

Нітрудную ролю Ігнася лег-
ка выканаў Фальскі.

Нізгоршым Андрэям (сват
Ігнася) выйшоў Пятровіч.

Будзям спадзявацца што ма-
ладзья сілы нашых артыстаў
пайдуць у гару, а сьвежыя
творы нашых пісьменнікаў і
лепшыя варункі нашаго на-
цыянальнаго жыцця дадуць
больш сілы і пэўнасці маста-
кам нашаго тэатральнаго шту-
карства.

Знаёмы.

МЕНСКАЕ ЖЫЦЦЕ.

«Юбілейны дом», на Заха-
раўскай вул. які цяпер за-
няты пад народны ўніверсы-
тэт, бадай скура асвабодзіцца
і, як выясняецца с перагаво-
раў паміж беларусаў і прад-
стаўніком праваўладнаго ду-
хавенства—інспэктаром семіна-
рыі Пановым, можа перайсці
да беларусаў, дзе будуць ад-
бывацца лекцыі народныя кан-
цэрты, тэатр і т. п.

Рамесленныя школы на столь-
кі, відаць патрэбны на весцы,
што самі селяне пачалі ўжо
аб гэтым старання перад Гу-
бернскім Земствам. Справа га-
та будзе разглядацца 17 кра-
савіка—на сабранны Губ. Зем-
ства.

Выехаўшаму на харчы з да-
зволу нямецкаго начальства
начальніку харчовай частцы
пры ўпраўленні Л.-Р. ж. д.
Празбражэнскаму — разам з
асобнай камісія—выдана 100000
рубл.

Пры афіцэрскім бюро ўжо
наладжаны аддзелы:

- 1) кравецкая майстэрня,
- 2) Харчовы аддзел,
- 3) шаўецкая майстэрня,
- 4) шапачная майстэрня,
- 5) Парыкмаксерская і
- 6) общае жыццё на 400 ча-
лавек.

Скарбоначны збор для бэз-
работных, які хацеў зрабіць ка-
мітэт грамадскай абязпекі,—
забаронены.

Немцы ні прызнаюць бэз-
работных: на тое, кажуць яны,
есць рабочыя дружныны, дзе
за працу і харчуець, і пла-
цяць грошы.

Запіс на работы у Нямэччы-
ну ідзе шпарка. Запісаўшыся
ужо каля 10000 душ, найбольш
с Польшчы. Хутка ўсе яны
будуць атпраўлены, як кажуць,
у Саксонію.

Рух на лініі Л.-Р. ж. д. за
апошніе часы слабы: на ву-
частку Менск—Гомель ходзяць
два пасажырскія цягнікі—туды
і назад. Таварнаго руху—німа
ніякаго. Праезд толькі с про-
пускаті, інакш высаджываюць
на першай стацыі.

Менск пусьце: ня толькі
бедната, запісаўшыся на ра-
боты, але выежджаюць людзі
і з багацейшаго стану: дамаў-
ласьнікі, дзеячы кредитных
кантор, банкіры, дактары і
інш. Напудзіло іх найбольш,
як кажуць, рэгістрацыя хар-
чоу, якая мае пачацца с 15-го
красавіка.

Цэны за апошніе дні на рын-
ку трымаюцца гэтакія: хлеб—
1 р. 70 к., сланіна—8 р., каў-
баса—4 р. за фунт Возік дроў
—ахапкі два—40 р.

Аржаную муку у случкім па-
веці можна дастаць па 17 р.
за пуд.

Афіцэрам будзе свабодны
выезд у Расію, ба тые чуткі,
што афіцэры, выехаўшы ад-
гэтуль, запісываюцца на аме-
рыканскую службу, ніпрау-
дзівыя.

Ішчэ адна дэлегацыя адслу-
жачых Л.-Р. ж. д. с трох ча-
лавек з інжэнерам Рошчыным
на чале выехала у Маскву да
народных камісараў выясніць,
якая доля чакае само ўпраў-
ленне і яго служачых.

У рускім клубі у пятніцу 5-го
красавіка адбыўся агульны
сход членаў. Найцікавейшай
справай была крадзежа у
бышаго распарадзіцеля-стар-
шыні Гагарына 8000 р. клуб-
ных грошай.

Прызнаючы сябе віноўным
у неакуратнасці, п. Гагарын
абяцаў у скорым часе вы-
плаціць 3000 рубл., а на 5000
— прасіў зрабіць раскладку на
5 гаду.

Члены клубу, прызнаючы
заслугі п. Гагарына, згадзіліся
дараваць яму 1000 р., калі
толькі ён заплаціць усе 7000
у гэтым року.

Дэлегацыя ад служачых Л.-
Р. ж. д., якая выехала адгэ-
туль паліквідацыйныя грошы
да народных камісараў, на-
бралася німала клопотаў.

Сперша дэлегацыя папала
у Пецярбург; адтуль, дастаўшы
грошы, трапіла у Рамны; з
Рамноў загнало іх безпатрэбы
у Маскву, азе і цяпер сяд-
зяць у вагонах і пільнуюць—ні-
быто звычайнай паперы—свай-
го скарбу. З Менска выехалі
арцельшчыкі на падмогу і вы-
ручку. Замест належных 60,
атрымала дэлегацыя 20 міліо-
наў рубл.

Гэта, як знайшлі, відаць
«воук дарогу перабег».

У міліцыю нямецкае началь-
ство маніцца пазначачь аса-
бліва на важнейшыя мейсцы
як у Менску, так і у паветах
—даўнейшых „заслужаных“
служакаў, пазашываўшыхся
дагэтуль у нашым месце. Нат
слово «міліцыя» мае быць за-
менена на „паліцыю“.

На Украіну хутка выезжае
5-ы эшалон вайсковых укра-
інцаў (1000 ч.) ўжо зарэгіст-
раваных.

Цяпер пачалася запіс і для
цывільных (Юр'еўская, 16).

8-го красавіка аткрываецца
амбулаторыя для хворых укра-
інцаў.

Нурсы беларусазнаўства.

Панядзелак 8-го красавіка.

А. Уласоў. Бюджэты гаспа-
дарак і валасцей у Беларусі.

Аўторак 9 красавіка.
А. Сміліч. Гэаграфія Бела-
русі.

Серада 9 красавіка.
Я. Ліосік. Гісторыя Вялікаго
Князьства Літоўскаго.

Лекцыі чытаюцца ад 6—8
гадз. у залі Беларускай Рады)
(Захароўская, 43).

Правяралны збор для афіцэ-
раў, вайсковых чыноўнікаў,
дактароў і салдатаў, служыў-
шых у рускай арміі с 1-го
акцябра 1913 г. назначаны ня-
мецкай камэндантурай на 8-го
красавіка а 7-ой гадз. раніцы
на зборнім пункце пры ўпраў-
ленні вайсковаго начальніка.
Для украінцаў—у клубі (на
рогу Падгорнай і Скобеляў-
скай), для палякоў—у б. шля-
хоцкім доме.

На гарадзкую пошту нямецкае
начальство адпусціло 5000 мар.

Лекцыя А. Уласова.

5 красавіка.

Лік слухачоў на курсах бе-
ларусазнаўства с кожным днём
павялічваецца. Школа толькі,
што мала відань моладзі з ся-
рэдніх школаў. Ім, гэтым бу-
дучым дзеячам нашаго краю,
трэба бо́лі цікавіцца яго асоб-
насцямі.

Лекцыя п. А. Уласова ме-
нялікую цікавасць. Лектар зра-
біў поўны нарыс нашаго экан-
амічнаго становішча і паказаў
кірунак, у якім павінна ісьці
цяпер праца, для павялічэння
добрабыту ў краі.

Лекцыя п. А. Уласова была
аснована на, так сказаць, «жы-
вым» матэрыяле і ўключала
массу лічбаў, графіка асьвет-
ляных лектарам. Нам здаецца
толькі, што дадаўшы да свайго
лекцыі асобна зробленыя таб-
ліцы і дыяграмы, якія-б можна
было вывесіць, ці выпісаць на
табліцы, лектар зрабіў бы сваю
лекцыю больш варыскай для
слухачоў.

Маём надзею, што паноўны
лектар прачытае цэлую сэрью
свайх лекцыяў, якія-б насля
можна было і надрукаваць.

Рэдактар А. Прушынскі.

Выдавецтва Т-во «Заранна».

ПРОДАЖАЕТСЯ ПОДПИСКА
на газету

„Желѣзнодорожникъ“

Временно газета будетъ выходить одинъ разъ
въ недѣлю.

Подписка принимается съ 1 и 15 числа
каждаго мѣсяца.

Подписная цѣна на 1 мѣсяць съ доставкой и пере-
сылкой 1 руб. 50 коп.

Подписка принимается въ конторѣ газеты:
Московская 18, кв. 2.

Дружария Я. А. Гринблата.